

Sygn. akt I NKRS 91/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania G.G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z dnia 14 kwietnia 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., ogłoszone w
Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 778,
z udziałem I.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 17 listopada 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2021 r. G.G. (skarżący lub odwołujący), na podstawie
art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j.
Dz.U. 2021, poz. 264 ze zm., dalej: u.KRS) zaskarżył uchwałę Krajowej Rady
Sądownictwa nr (...)/2021 z dnia 14 kwietnia 2021 r. w przedmiocie przedstawienia

wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R. (M.P. 2020, poz. 778, dalej: Uchwała).

W odwołaniu skarżący zarzucił Uchwale:

1. obrazę prawa materialnego, to jest:

przepisów art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, nakazujących sprawiedliwe oraz równe traktowanie i zakazujących dyskryminacji - poprzez niesprawiedliwe i nierówne traktowanie skarżącego oraz naruszenie art. 2 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niedokonanie oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a także zastosowanie w tym konkursie odmiennych kryteriów niż w analogicznych konkursach w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w R. uczestniczki, a nie uczestnika, posiadającego wyższe kwalifikacje;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść uchwały, to jest:

1. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 35 ust. 2 pkt 1, art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez nierozpoznanie sprawy w sposób wszechstronny, w oparciu o kryteria ustawowe, a przez to dokonanie wyboru kandydatki, która nie legitymuje się wymiennie wyższymi kwalifikacjami, dowolną ocenę dowodów dokonaną przez Radę opiniującą w składzie kolegialnym i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, a w konsekwencji uznanie, że kandydat w niewystarczającym stopniu spełnia przesłanki do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, pomimo braku podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku, co świadczy o błędzie w rozumowanie Rady,

2. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury skarżącego w oparciu o materiał będący przedmiotem tej oceny i przez to uznanie, że w niewystarczającym stopniu spełnia

on przesłanki do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, pomimo braku podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku,

3. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 35 ust. 2 pkt 1, art. 42 ust 1 u.KRS poprzez odniesienie się w uchwale do stanowiska Zespołu o innej treści niż rzeczywiście zajęte w tej sprawie, a w konsekwencji nie odniesienie się do rzeczywistej opinii Zespołu KRS, która w walnej części została oparta na niezrozumiałych w świetle przepisów prawa przesłankach,

4. naruszenie przepisu art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez jego niezastosowanie oraz art. 35 ust 2 pkt 1 u.KRS przez jego błędną wykładnię:

- co doprowadziło do nierozpatrzenia sprawy w sposób wszechstronny, nakazany powołanymi przepisami kandydatury skarżącego, jak również do pominięcia istotnej części kompetencji posiadanych przez kandydata, a którymi nie mogła wykazać się wskazana przez Radę do przedstawienia Prezydentowi kandydatka,

- i dokonanie oceny Skarżącego w oparciu o różne kryteria, niż poddawane ocenie w innych, podobnych postępowaniach przed Radą, co skutkowało wydaniem uchwały rażąco dowolnej i w takim samym stopniu sprzecznej z dostępnym KRS materiałem dowodowym, co doprowadziło do wybrania kandydatki o kwalifikacjach niższych od kwalifikacji Skarżącego, co do której Rada wystąpiła do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R.

Skarżący wniósł o uchylenie uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżący wskazał, że przede wszystkim zarzuca, iż dokonany przez KRS wybór kryteriów narusza zasady równego traktowania obojga kandydatów. Poza tym Rada zastosowała w tym postępowaniu inne kryteria, niż z zasady stosowane w innych postępowaniach, a dokonując oceny poszczególnych kryteriów i wyprowadzając z tejże analizy wnioski Rada dopuściła się błędów w rozumowaniu.

Jak wskazał, z uzasadnienia Uchwały wprost wynika, że jako rozstrzygające kryterium w tym postępowaniu przyjęto pozytywną ocenę kandydatury kandydatki przez Kolegium. Jednak nadanie takiego znaczenia temu konkretnemu czynnikowi

w przedmiotowej sprawie narusza prawo skarżącego do równego traktowania w odniesieniu do innych osób biorących udział w procedurze nominacyjnej, bowiem w konkursach prowadzonych przez Radę pozytywna opinia traktowana jest różnie, a sam skarżący doświadczył w innym konkursie, iż pozytywna o nim opinia środowiska w połączeniu ze świetną oceną kwalifikacji zostały zupełnie pominięte. W ocenie skarżącego sytuacja taka uzasadnia zarzut naruszenia przepisów art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (s. 4 odwołania, k. 15).

Poza tym skarżący wskazał, że Rada uznała staż pracy kandydatki, za kolejne kryterium oceny, nadając mu samoistny charakter, pomimo że „staż” stanowi zaledwie jeden z wyznaczników rzeczywistego kryterium ustawowego, a mianowicie „doświadczenia zawodowego”. Zwrócił też uwagę, że w różnych konkursach Rada odmiennie podchodzi do rozumienia pojęcia i wartościowania stażu dla dokonania wyboru, a ponadto jak wskazał, Rada nawet nie podjęła próby ustalenia, czy w tej sprawie formalnie dłuższy staż był jednoznaczny z wykonywaniem obowiązków sędziego. Zaznaczył też, że, odmiennie niż w zdecydowanej większości podobnych konkursów, w ogóle nie poddano ocenie kwestii stabilności orzecznictwa - tak istotnego wyznacznika, szczególnie dla oceny kwalifikacji merytorycznych orzeczników, co w niniejszej sprawie w sposób bezprawny uprzywilejowuje kandydatkę (brak spraw uchylonych skarżącego przy 2 sprawach uchylonych kandydatki). W konsekwencji w ocenie skarżącego Rada naruszyła gwarantowane skarżącemu przez art. 2, 32 ust 1 i 2 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności prawa do sprawiedliwego i równego traktowania, wolności od dyskryminacji, przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, skarżący doświadczył bowiem niesprawiedliwego i nierównego traktowania (s. 5 odwołania, k. 16). Jak wskazał, Rada dopuściła się tego uchybienia z jednoczesnym rażącym naruszeniem przepisów art. 33 ust 1 u.KRS, art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS i art. 42 ust. 1 u.KRS. Wydając uchwałę kierowała się przy tym dowolną, a nie swobodną oceną, do której była zobowiązana.

Zaznaczył, że z pisemnego uzasadnienia uchwały nie wynika na podstawie jakich ostatecznie przesłanek Rada zajęła swe stanowisko KRS, w uzasadnieniu stosowane są bowiem sformułowania o tak dużym stopniu ogólności, że nie da się wyczytać, by w tej konkretnej sprawie Rada rzeczywiście zapoznała się z całością dokumentacji, a zatem nie podjęła uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy. Wskazał, że utożsamienie „doświadczenia zawodowego” ze „stażem pracy” musi być potraktowanie jako naruszenie przepisu art. 35 ust. 2 u.KRS (s. 6 odwołania, k. 16).

Zwrócił uwagę, że błędem w ustaleniach faktycznych jest stwierdzenie, że kandydatka w latach 2016-2018 była wielokrotnie delegowana do pełnienia obowiązków w sądzie okręgowym, bowiem była wprawdzie delegowana ale nie wiele razy - jak się w sposób kategoryczny twierdzi, a jedynie osiem, w przeciwieństwie do kandydata, który był delegowany na blisko 40 sesjach. Ponadto, wskazał, że nie poddano żadnym rozważaniom, a przez to i nie oceniono wpływu na poziom kwalifikacji liczby i rodzaju pełnionych przez każdego z kandydatów funkcji, a ponadto Rada pominęła osiągnięty przez kandydata poziom teoretycznego przygotowania do wykonywania obowiązków orzeczniczych, ukończył bowiem studia podyplomowe w Instytucie (...) oraz na Uniwersytecie (...) i odbył znaczną liczbę szkoleń. Skarżący podkreślił, że przedstawione przez niego zestawienie wyraźnie wskazuje, że jego kwalifikacje zawodowe oceniane prawidłowo, a szczególnie doświadczenie zawodowe powinny być uznane za wyższe od wskazanej przez Radę kandydatki i to w stopniu ekstremalnym, nawet pomimo jej dłuższego stażu. Jak zauważył, podejście do wyników analizy materiału dostępnego Radzie i dobór kryteriów wskazują na dyskryminujący charakter procedowania, przy użyciu naruszeń przepisów jako środka do celu, a ponadto przy zastosowaniu dowolnej oceny (s. 7 odwołania, k. 17).

Skarżący zwrócił też uwagę na różnice w treści uzasadnienia uchwały i uzasadnienia stanowiska zespołu członków KRS, co w jego opinii oznacza brak odniesienia się do opinii zespołu, a brak szczegółowego i adekwatnego uzasadnienia w tym względzie ma charakter naruszenia przepisów proceduralnych. Podkreślił też, że z protokołu posiedzenia zespołu wynika, iż opinia zespołu została wydana bez uwzględnienia czynników wynikających z art. 35 ust. 2 u.KRS, bowiem

dla rekomendacji kandydatki rozstrzygające miało być to, że „posiada ona większy staż orzeczniczy i czas pełnienia funkcji sędziego oraz uzyskanie lepszego poparcie Kolegium”. Zauważył, że niemożliwe jest zdekodowanie co zespół rozumiał pod pojęciem „czasu pełnienia funkcji sędziego”, a to nie poddające się wykładni kryterium zespół przyjął jako równoważne z pozostałymi dwoma, które zdecydowały o wyborze. Jak zauważył, Rada odniosła się do zupełnie innej opinii, być może stanowiska z zupełnie innej sprawy, naruszając tym samym rażąco przepis art. 42 ust. 1 u.KRS (s. 8-9 odwołania, k. 17-18). Jeśli błąd w rozumowaniu Zespołu co do kryteriów oceny przeniknął do procesu decyzyjnego Rady, a można to wywodzić z zawartego w uzasadnieniu stwierdzenia o podzieleniu przez Radę stanowisko zespołu, to zarzut posłużenia się przy podejmowaniu uchwały i przez Radę kryteriami nie wynikającymi z ustawy dotyczy również samej uchwały.

W piśmie z 14 lipca 2021 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa sformułował odpowiedź na odwołanie wnosząc o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się kolejno do zarzutów, przytaczał argumenty wskazujące na ich bezpodstawność.

Jak zaznaczył, w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego utrwalony jest pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego nad uchwałami Rady ograniczona jest do oceny zgodności z prawem postępowania przed Radą. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy tej ocenie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa), wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Zwrócił też uwagę, że procedura wyboru kandydata na stanowisko sędziego ma charakter konkursowy. Każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach, zaś Rada dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy. To, jakie kryteria zostaną zastosowane zależy od stanu faktycznego sprawy, w szczególności rozpatrywanych łącznie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów, uzyskanych przez nich ocen, poparcia środowiska sędziowskiego oraz dodatkowych kwalifikacji. Zatem w niektórych konkursach decydującym kryterium

może być przykładowo wynik głosowania kolegium sądu, a w innych ocena kwalifikacyjna. Podkreślił, że przedstawione zarzuty w swojej istocie nie stanowią udowodnienia naruszenia przepisów prawa, a są subiektywną polemiką z uzasadnionym rozstrzygnięciem KRS.

Przewodniczący zauważył, że nieprawdziwe jest twierdzenie odwołującego się o pominięciu informacji, które były przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia przez Radę bowiem wbrew twierdzeniu odwołującego się, KRS uwzględniła bogate doświadczenie zawodowe kandydata w związku z jego orzekaniem w sądzie rejonowym, ocenę kwalifikacji, sporządzoną przez sędzię opiniującą, na co wskazano wyraźnie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, natomiast KRS nie mogła pominąć, że wskazana kandydatka posiada dłuższy staż orzeczniczy oraz - w przeciwieństwie do skarżącego - uzyskała pozytywną opinię Kolegium. Zauważył też, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaznaczyć należy, że ten rodzaj postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym nie stanowi sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale stanowi sądową kontrolę aktów władzy publicznej mającą przeciwdziałać naruszaniu konstytucyjnie gwarantowanych wolności lub praw jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny - dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu - chodzi o sytuację, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z zapewnieniem ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego, ale końcową

kontrolą legalności działań władzy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury, zwłaszcza gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że jedynie KRS posiada kompetencję do przedstawiania Prezydentowi kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Kompetencji tej Sąd Najwyższy nie może czynić pozorną lub w jakikolwiek sposób jej ograniczać w ramach sprawowania kontroli legalności uchwał KRS. Kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma bowiem charakter kasatoryjny i nie może wiązać się z jakimkolwiek wiązaniem KRS określonymi wytycznymi w zakresie oceny kandydatów ubiegających się o nominację sędziowską.

2. W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować

na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić,

że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Artykuł 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy jego funkcją. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

3. Przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od niej w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Stosownie natomiast do odpowiednio stosowanego art. 398³ § 2 k.p.c., poza kognicją Sądu Najwyższego pozostają natomiast dokonane przez Radę ustalenia faktyczne i ocena dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13; z 6 maja 2015 r. III KRS 16/15).

4. W realiach niniejszej sprawy, skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 35 ust. 2 pkt 1, art. 42 ust. 1 u.KRS precyzując w kolejnych punktach petitum skargi, iż do naruszenia tych przepisów doszło poprzez: (1) nierozpoznanie sprawy w sposób wszechstronny, w oparciu o kryteria ustawowe, a przez to dokonanie wyboru kandydatki, która nie legitymuje się wymiennie wyższymi kwalifikacjami, dowolną ocenę dowodów dokonaną przez Radę i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy oraz (2) poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury skarżącego w oparciu o materiał będący przedmiotem tej oceny (przy czym ten

zarzut nie jest odnoszony do art. 42 ust. 1 u.KRS), a także (3) poprzez odniesienie się w uchwale do stanowiska Zespołu o innej treści niż rzeczywiście zajęte w tej sprawie, a w konsekwencji nie odniesienie się do rzeczywistej opinii Zespołu KRS. Poza tym w kolejnym punkcie *petitum* skargi zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez jego niezastosowanie oraz art. 35 ust 2 pkt 1 u.KRS przez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do nierozpatrzenia sprawy w sposób wszechstronny, jak również do pominięcia istotnej części kompetencji posiadanych przez kandydata i dokonanie oceny Skarżącego w oparciu o różne kryteria, niż poddawane ocenie w innych, podobnych postępowaniach przed Radą, co skutkowało wydaniem uchwały rażąco dowolnej.

Z kolei obraży prawa materialnego skarżący upatruje w niesprawiedliwym i nierównym traktowaniu skarżącego poprzez niedokonanie oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów oraz zastosowaniu w tym konkursie odmiennych kryteriów niż w innych, analogicznych konkursach.

5. Podniesione przez skarżącego zarzuty sprowadzić można do zarzutów: nierozpoznania sprawy w sposób wszechstronny; oparcia rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, w tym pominięcie istotnej części kompetencji posiadanych przez kandydata; nie odniesienie się do opinii Zespołu KRS oraz dokonania oceny Skarżącego w oparciu o różne kryteria, niż poddawane ocenie w innych, podobnych postępowaniach przed Radą.

6. Odnosząc się do zarzut nierozpoznania sprawy w sposób wszechstronny, czego dowodem wg skarżącego ma być to, że skarżący nie mógł na podstawie uzasadnienia dojść do przekonania, że Rada rzeczywiście zapoznała się z całością dokumentacji (s. 6 uzasadnienia, k. 9), należy zauważyć, że w uzasadnieniu Uchwały zawarta została charakterystyka obydwójga kandydatów, uwzględniająca zarówno informacje o doświadczeniu orzeczniczym (wskazana uczestniczka: w 2000 r. ukończyła aplikację sądową, w lipcu 2000 r. została mianowana na asesora sądowego, w czerwcu 2003 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego; z kolei skarżący: w 2004 r. zdał egzamin sędziowski, w grudniu 2004 r. został mianowany asesorem sądowym, w grudniu 2008 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego) o pełnionych funkcjach (wskazana kandydatka od marca 2016 r.

pełniła funkcję zastępcy Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w R., a od 3 kwietnia 2019 r. funkcję Przewodniczącej tego Wydziału, z kolei skarżący od sierpnia 2011 r. pełnił funkcję zastępcy Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego w G., a od lipca 2015 r. pełnił przez 4 lata funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w S., a następnie ponownie funkcję Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., od 2018 r. pełni funkcję koordynatora do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych), o wielokrotnym delegowaniu, o uczestnictwie w szkoleniach, a w przypadku skarżącego także o odbytych studiach podyplomowych. Obydwoje kandydaci otrzymali pozytywne opinie sędziów wizytatorów, każda z konkluzją, iż ocena daje podstawę do stwierdzenia, że każdy z kandydatów spełnił wymogi na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R.

Mając na względzie, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy, tym bardziej że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób, nie budzi wątpliwości, że przedstawiona charakterystyka kandydatów pozwala uznać, iż Rada wbrew twierdzeniom skarżącego nie pominęła żadnej istotnej części jego kompetencji.

7. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Krajową Radę Sądownictwa w jej uchwale, nie może więc ich modyfikować, a jedynie może w ramach kontroli zgodności uchwały Rady z prawem badać, czy uzasadnienie uwzględnia wszystkie fakty oraz czy nie jest wewnętrznie sprzeczne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 14 marca 2002 r., III KRS 1/02; 11 marca 2015 r., III KRS 7/15; z 27 maja 2020 r., I NO 5/20). Nie może być zatem uznany za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do wielokrotnego delegowania kontrkandydatki do pełnienia obowiązków w sądzie okręgowym (s. 6 odwołania, k. 16), co sam odwołujący się przyznaje, natomiast przy charakterystyce skarżącego także wskazano, iż był on wielokrotnie delegowany do pełnienia obowiązków w sądzie okręgowym, a zatem informacja ta nie została pominięta.

8. Sąd Najwyższy nie może też uwzględnić zarzutu dotyczącego doboru kryteriów przez Radę oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w tym

wysuniętego na podstawie, przeprowadzonego przez skarżącego zestawienia doświadczenia zawodowego, twierdzenia, iż doświadczenie zawodowe skarżącego powinno być uznane za wyższe od kandydatki wskazanej przez Radę i to „w stopniu ekstremalnym”. Należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny powodów, dla których „te, a nie inne kryteria wyboru miały charakter decydujący; w szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny, poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 27/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 18/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19; z 15 maja 2019 r., I NO 21/19; z 17 maja 2019 r., I NO 11/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19). Jak też wynika z orzecnictwa Sądu Najwyższego, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego, która opiera się na kontroli zgodności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), w tym również z podstawowymi zasadami prawa obejmując również kontrolę zgodności z prawem zastosowanych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy

odwołania, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Sąd Najwyższy nie może dokonywać porównania kandydatur celem ustalenia czy w rzeczywistości najlepszy z biorących udział w konkursie kandydat został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19).

Należy też zaznaczyć, że każde postępowanie nominacyjne ma odmienny charakter, a Rada ma prawo indywidualnego ustalania w każdym postępowaniu, które z kryteriów zyska szczególne znaczenie przy wyborze rekomendowanych kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 44/21).

9. Wbrew twierdzeniom skarżącego, iż z pisemnego uzasadnienia Uchwały nie wynika na podstawie jakich ostatecznie przesłanek Rada zajęła swe stanowisko, bowiem zawiera ono jedynie generalne stwierdzenia, że Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonych materiałów, ocenianych indywidualnie i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym (s. 6 skargi, k.16), należy zauważyć, że w Uzasadnieniu wskazano, że obydwój kandydatów, spełnia formalnie wszystkie kryteria wyboru, a dokonując wyboru Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w R. Ponadto wskazano, że wprawdzie skarżący również otrzymał pozytywną ocenę swojej pracy i kwalifikacji zawodowych, jednak kontrkandydatka posiada dłuższy staż orzeczniczy oraz - w przeciwieństwie do skarżącego - uzyskała pozytywną opinię Kolegium (s. 7 uzasadnienia k.17). Rada zatem wskazała ustawowe kryteria, a ponadto dwa czynniki, które przesądziły o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie kontrkandydatki. Kontekst w jakim użyte zostało odniesienie do „dłuższego stażu” nie pozostawia wątpliwości, iż Rada dokonując oceny

doświadczenia zawodowego, uznała, że to staż orzecznicy przesądza o wyższej ocenie doświadczenia zawodowego kontrkandydatki. Pozbawione są zatem zasadności także wywody skarżącego o utożsamieniu przez Radę „doświadczenia zawodowego” stanowiącego kryterium na gruncie art. 35 ust. 2 u.KRS, ze stażem pracy (s. 6 uzasadnienia k.16). Nie może być też uznane za zasadne stwierdzenie skarżącego, że jako rozstrzygające kryterium w tym postępowaniu przyjęto pozytywną ocenę kandydatury kandydatki przez Kolegium, co w opinii skarżącego miałoby świadczyć o nierównym traktowaniu kandydatów (s. 4 uzasadnienia k.15).

10. Nie jest też zasadny zarzut nieuwzględnienia stanowiska Zespołu członków KRS, co ma wynikać z odniesienia się w treści uzasadnienia Uchwały do opinii zespołu opartej o zupełnie inne przesłanki i o zupełnie innej treści, niż została wydana w niniejszej sprawie. Przede wszystkim, jak już zostało wyjaśnione Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Radę, a w ramach kontroli zgodności uchwały Rady z prawem może jedynie badać, czy uzasadnienie uwzględnia wszystkie fakty oraz czy nie jest wewnętrznie sprzeczne. Skarżący natomiast zarzut swój opiera na porównaniu treści uzasadnienia Uchwały z uzasadnieniem stanowiska zespołu. Zważywszy jednak na to, iż skarżący z różnicy treści obu uzasadnień wysuwa dalej idący wniosek, iż stanowisko zespołu nie zostało w ogóle uwzględnione, należy przede wszystkim zauważyć, że wykazana przez skarżącego różnica ma pozorny charakter. Uchwała Rady nie musi przytaczać dosłownego brzmienia treści uzasadnienia stanowiska zespołu, w szczególności w sytuacji, gdy Rada przedstawiła wniosek o powołanie kandydata rekomendowanego przez zespół. Jak zaznaczył sam skarżący, zespół najpierw wskazał, że obydwój kandydatów posiada odpowiednią wiedzę prawniczą, wszechstronne doświadczenie zawodowe a ich praca i kwalifikacje zostały ocenione pozytywnie przez sędziów wizytatorów. W dalszej kolejności dopiero wyjaśnił, że o rekomendowaniu kontrkandydatki przesądził dłuższy staż orzecznicy i czas pełnienia funkcji sędziego oraz uzyskanie lepszego poparcia Kolegium. Wskazane czynniki nie mogą być ujmowane w oderwaniu od wcześniej przywołanych kryteriów ustawowych, a w ten sposób prezentuje treść uzasadnienia zespołu skarżący. Nie budzi wątpliwości, że przywołane przez zespół „większy staż orzecznicy i czas pełnienia funkcji sędziego” są czynnikami wpływającymi

na ocenę doświadczenia zawodowego. Wskazanie w uzasadnieniu Uchwały, że w ocenie zespołu wniosków jest w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w R., nie może być zatem uznane, jak chciałby tego skarżący, za „odniesienie się do zupełnie innej opinii”, tym bardziej, że w treści uzasadnienia Uchwały przytoczono właściwe wyniki głosowań przez Zespół oraz treść samej rekomendacji, co także świadczy o tym, że podejmując Uchwałę Rada uwzględniła stanowisko zespołu członków KRS wydane w przedmiotowej sprawie, a nie w jakiejś innej.

11. Nie może zostać też uwzględniony zarzut, iż stanowisko zespołu zostało wydane bez uwzględnienia kryteriów wynikających z art. 35 ust. 2 u.KRS, skoro w treści uzasadnienia Uchwały, wskazano, że zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, a ustaleniem tym związany jest Sąd Najwyższy. Ponadto należy podkreślić, że zespół jest wewnętrzną jednostką organizacyjną Rady, wyznaczoną *ad hoc* przez Przewodniczącego Rady spośród jej członków w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady (art. 31 ust. 1 u.KRS). Nie są więc dopuszczalne zarzuty skarżącego kierowane względem stanowiska zespołu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12; z 10 października 2012 r., III KRS 28/12), a do tego sprowadza się kwestionowanie przez skarżącego użytych przez Zespół sformułowań w uzasadnieniu stanowiska.

12. Z powyższych względów, wobec braku niezgodności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.